VŨ HOÀNG CHƯƠNG

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI

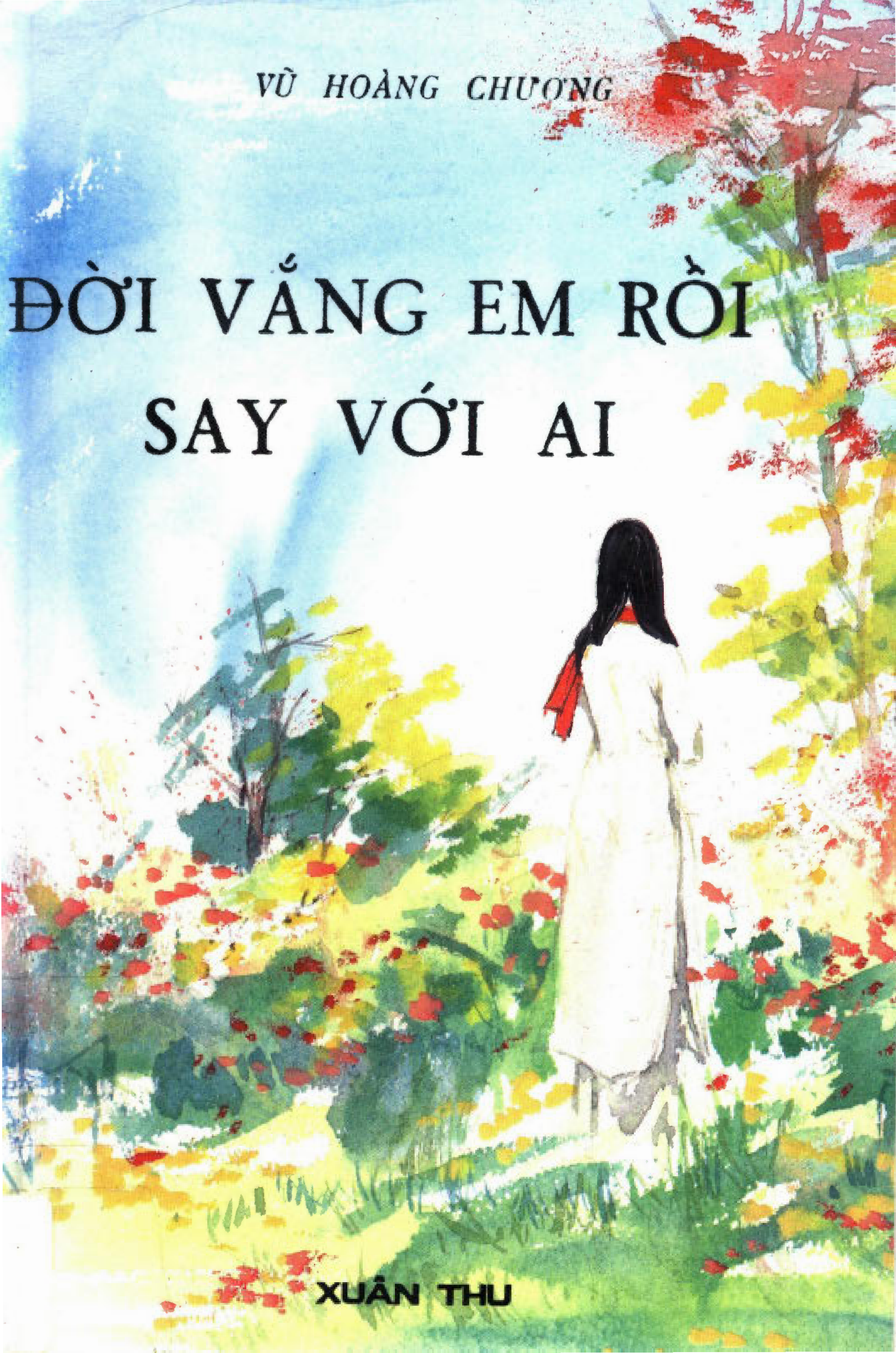

XUÂN THU

NHÀ XUẤT BẢN
XUÂN THU
P.O. Box 97
LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720
(213) 430-5115 & 430-3828
PRINTED IN TAIWAN, R.O.C.

Cùng một tác giả

THI TẬP

THƠ SAY	Hà-nội	1940
MÂY	—	1943
THƠ LỬA	Thái-nguyên	1948
RỪNG PHONG	Sài-gòn	1954
HOA ĐĂNG	—	1959
TRỜI MỘT PHƯƠNG	—	1962
LỬA TỪ BI	—	1963
ÁNH TRĂNG ĐẠO	—	1966
BÚT NỞ HOA ĐÀM	—	1967
CÀNH MAI TRẮNG MỘNG	—	1968
TA ĐỢI EM TỪ BA MƯƠI NĂM	—	1970
NGỒI QUÁN	—	1970
ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI	—	1971

THI TẬP VỚI CÁC BẢN DỊCH ANH, PHÁP, ĐỨC

COMMUNION (*Cảm Thông*)	Sài-gòn	1960
LES 28 ÉTOILES (*Tâm Tình Người Đẹp*)		1961
POÈMES CHOISIS (*Thi Tuyển*)	Sài-gòn	1963
DIE ACHTUNDZWANZIG STERNE (*Nhị Thập Bát Tú*)	Hamburg	1966
NOUVEAUX POÈMES (*Tân Thi*)	Sài-gòn	1970

KỊCH THƠ

VÂN MUỘI, TRƯƠNG CHI, HỒNG DIỆP	Hà-nội	1944
TÂM SỰ KẺ SANG TẦN	Sài-gòn	1961

TÙY BÚT

LOẠN TRUNG BÚT	Sài-gòn	1970

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

đời vắng em rồi
say với ai

VŨ HOÀNG CHƯƠNG AA 216903

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI

THƠ

ORANGE COUNTY PUBLIC LIBRARY
431 CITY DRIVE SOUTH
ORANGE, CA 92668 22

XUÂN THU Xuất Bản

LỜI TÁC GIẢ

Năm 1940, khi lựa thơ in vào tập THƠ SAY, tôi đã gạt bỏ nhiều bài mang tính cách quá riêng tư, một phần cũng e rằng lời thơ quá non nớt. Bây giờ đã là 1970. Sau đó cả một cuộc biển dâu — đúng 30 năm — những e ngại nói trên không còn nữa, tôi quyết định gom góp lại thành một tập nhỏ mang tiểu đề TUỔI HỌC TRÒ. Để đối lại với những bài thơ Tình-Yêu viết sau năm 40 tuổi — từ 1955 trở đi — cũng góp thành tập nhỏ với tiểu đề TỪ ĐẤY VỀ SAU.

Hợp cả lại, thành thi tập này — ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI — nghĩa là thi tập này gồm 2 phần rõ rệt : Phần Nhất — TUỔI HỌC TRÒ — có 17 bài, đều là thơ Tình-Yêu viết từ trước năm 1940 ; và Phần Hai — TỪ ĐẤY VỀ SAU — đều là những sáng tác sau năm 1954 lựa được 19 bài trong các tập đã in trong khoảng 1955-68.

Nói riêng Phần Nhất, chỉ có 3 bài đã đăng báo, lần đầu tiên được lên khuôn chữ.

PHẦN THỨ NHẤT

TUỔI HỌC TRÒ

Đến khúc quanh rồi

Biết em từ thuở mới mười hai
Từ thuở em còn tóc xõa vai
Son phấn chưa dùng gương lược biếng
Nửa phần ham học nửa ham chơi.

Khoe hồng thắm mặc người trang điểm
Vẻ em xinh kiều diễm thiên nhiên
Lòng không bận chút lo phiền
Trò chơi «bịt mắt»... em quên tháng ngày.

Bông đào mỉm chưa say gỗ đá
Tuổi dậy thì trên má chưa căng
Núi cao chưa động nguồn băng
Đêm xanh đâu dễ tuần trăng vội tròn.

Cô thiếu nữ như còn lẩn bóng
Dưới nụ cười trong giọng trẻ thơ
Khi đùa khi học nhởn nhơ
Gậm hoa đầy một giấc mơ êm đềm.

Hoa xuân lần lượt nở bên thềm
Vẻ gấm càng khoe lộng lẫy thêm
Nhưng cũng theo xuân dần đổi khác
Tâm hồn, hy vọng, với đời em !

Lượt phấn điểm hồng thêm gò má
Cặp môi đào nay đã thắm son
Tuổi xuân gần tới trăng tròn
Tóc mây em quấn, đâu còn xõa vai !

Em chẳng còn ham chơi như trước
Nhịp máu rung trời nước đâu đâu
Có khi ngồi lặng giờ lâu
Vẩn vơ nét bút đường khâu ngại ngùng.

Xiết bao vẻ thẹn thùng e lệ
Trong làn thu cô bé năm xưa
Ai đem sầu muộn dẳng tơ
Làm phai giấc mộng ngây thơ độ nào?

Chi đã vội gieo vào tiếng hát
Những buồn thương khao khát không đâu?
Giục chi tươi thắm lên màu
Cho hoa đẹp sớm để mau họa tàn?

Kiều-Thu! nghe chăng tôi than van?
Đến khúc quanh rồi, em hãy khoan!
Dừng gót nghe tình tôi trải rộng
Thành thơ trên mỗi bước em đàn!

Rồi em đi hết Thời-gian
Hương say còn ủ mãi bàn chân hoa.

Hànội 1936

cung viền

Em cười bảo: «Sao anh nhớ mãi
Từng chi tiết nhỏ quãng đời xưa?
Vui chuyện sao anh thường nhắc lại
Những lúc em còn tuổi ấu thơ?

Em thì chuyện cũ em quên hết
Vì em độ ấy mới mười hai,
Ngoài sự nô đùa em chẳng thiết
Không buồn dĩ vãng mộng tương lai.

Nếu anh, từng ngón tay khoan nhặt,
Chẳng lượm dần bao kỷ niệm xưa
Trong lớp tàn tro ngày đã tắt,
Thì em chẳng nhớ đến bao giờ!»

Ôi Kiều-Thu! hồn em trong sạch
Vui sống yêu đời tuổi trẻ thơ
Ham mê chúng bạn, mê đèn sách
Không chút mây buồn gợn giấc mơ.

Em quên hết? Quên là phải chứ!
Đời em đâu thiếu những êm đềm!
Nhưng kiếp u sầu, tôi gắng giữ
Chút tàn tro ngày sống bên em.

Tôi chẳng bao giờ quên giọng học
Đổ tuyết băng trên mộng hồn tôi
Trong những buổi trưa hè mệt nhọc
Hay lúc tan canh bướm lạc loài.

Tôi nhớ buổi chiều đông mưa gió
Nhà lan vắng vẻ một mình em
Tựa gối hồng thêu say giấc ngủ
Ngoài song dần tỏa bức rèm đêm.

Lá thư gởi bạn đầy mong nhớ
Em để bên giường, chưa viết xong,
Gió chợt thoảng qua rèm, khẽ mở
Đưa bay tờ giấy đến môi hồng.

Chớm lạnh, giật mình em tỉnh giấc
Bàng hoàng tay giữ bức tiên hoa
Vuốt mớ tóc lơi, em khẽ đọc...
— « Trời, thư ai viết gởi cho ta ? »

Lúc ấy ngọn đèn xanh lả lướt
Về hùa theo ngọn gió đưa tin
Trên má đào xinh như bỡn cợt
Muôn màu tia sáng mập mờ in...

Ngày tắt nồi đêm tàn chẳng lại
Nhưng tôi còn yêu nhớ viển vông
Ôm khối tình xa xưa mãi mãi
Kiều-Thu em! có hiểu gì không?

Rồi đây em còn nhớ tôi không?
Còn nhớ tôi, khi trên cặp môi hồng
Trên hơi thở hương đưa dài vạn dặm
Và trên giọng hát điên rồ say đắm,
Gió xuân bay dần thổi rụng tơi bời
Cánh hoa non ngày thơ ấu mê chơi!
Khi bức rèm tuổi xanh mơ mộng
Đã cuốn dần theo Thời-gian mau chóng
Để lộ màu tươi lộng lẫy không hai!
Khi mớ tóc mun không xòa rủ trên vai
Như trước nữa! Khi lòng em thay đổi!
Vì ngày xuân mang luôn hy vọng mới
Cho tâm hồn...

Khi cô bé hôm nay
Chưa một ai ca tụng mê say
Đã trở thành trang thiếu nữ
Có phép thu hồn trong sóng thu tình tứ,
Khi vẻ phong lưu tuyệt sắc của giai nhân
Đã điểm nên tranh đã dệt nên vần
Đã rung nên muôn lời ca điệu hát
Trong lòng kẻ xưa nay lạnh nhạt
Hay vô tình cả với nàng Thơ
Hay chẳng biết văn chương nghệ thuật bao giờ,
Khi ấy, khi đời em đầy mộng tưởng
Như thủy trào dâng biển lớn mênh mông
Đắm đuối trong tương lai những giờ vui sẽ hưởng
Không biết em còn nhớ đến tôi không?

Riêng tôi sống cuộc đời vô vị
Khắc nỗi buồn u ẩn từ lâu.
Tôi ngao ngán thờ ơ, khinh bỉ
Hết !... Không hy vọng chẳng mong cầu.

Ôm khối hận gia đình trĩu nặng
Tôi căm hờn thù ghét hôn nhân
Lang thang sống giữa vùng im lặng
Chuỗi ngày tan tác mảnh phù vân

Cho đến lúc vì em, tôi được
Thấy mùa xuân thoảng vị men say
Tôi khao khát rồi tôi mơ ước
Chén rượu Tương-lai hạnh phúc đầy.

Và rất muốn quên đời dĩ vãng
Để hồn nhiên theo giấc mơ yêu
Như sau trận cuồng phong buổi sáng
Đơn độc thuyền con tạm nghỉ chèo.

Bên bờ ấm áp xuân phơi phới
Sửa mui bồng lau vết phong ba
Đắm thân trúc vào hương nắng mới
Vào sắc mây trên nước la đà.

Nhưng một ngày kia thuyền bỏ bến
Đi tìm giông bão chốn xa xôi
Vì kiếp giang hồ chưa đến hẹn
Nên hưởng êm đềm khoảnh khắc thôi.

Cũng như lúc mảnh hồn trong trắng
Với tình si trao hết cho em
Tôi lại bơ vơ đường quạnh vắng
Chiếc lá khô tàn mặc gió đem.

Ôi, một kẻ đi-đày tuyệt vọng
Suốt đời Số-mệnh chẳng buông tha,
Tôi theo đuổi chút gì vang bóng
Yêu vui hồi hộp những ngày qua.

Tôi không quên... dù em chẳng nhớ
Rằng vì em tôi biết yêu đương!
Nếu rồi đây trong đời mưa gió
Một vài tia nắng xé màn sương,

Đem lại cho lòng tôi nguội lạnh.
Hơi tàn dịu ấm của thời xưa;
Nếu trên bước đường xa hiu quạnh
Tôi không ngao ngán tháng năm thừa,

Để gượng sống so dây Thi-nhạc
Cao dâng lời thảm khúc bi ca
Cho rung động Loài Người tệ bạc....
Cũng vì em, Tình của đôi ta!

Hànội 1936

tình thứ nhất

Xuân đắm trong mơ... một buổi chiều
Bên em anh thấy sóng lòng xiêu
Mê man giãi hết tình u ẩn
Trong lúc điên rồ anh quá yêu.

Vì anh vẫn ước: Chẳng bao giờ
Em hiểu tình ta, nhắc chuyện xưa.
Anh sợ đời anh đầy lệ tủi
Không làm vui được em ngây thơ.

Nhưng anh tha thiết, có ngờ đâu
Một khắc tan hoang ý buổi đầu.
Anh đã đem dâng tình thứ nhất
Đáy lòng chôn chặt tự bao lâu.

Em cười... chế riễu : « Anh thường bảo
Ưa kiếp giang hồ sống lẻ loi ;
Sao anh nghĩ đến tình duyên sớm,
Gạn hỏi chiều nay chuyện lứa đôi ? »

Cười cợt nhưng lòng bao cảm động
Ngập ngừng trên má lệ long lanh.
Thổn thức, tim em thầm mách lẻo
Rằng em giây phút đã yêu anh.

Hỡi ơi một phút giây huyền ảo
Đủ dẹp lòng anh sóng gió yên !
Anh sẽ trầm luân ngàn kiếp nhớ,
Cho dẫu ngày mai em lãng quên.

Hànội 1936

màu say

Mợ bảo: « Cuối thu lạnh đấy,
Hàng « len » về đã nhiều rồi;
Con liệu đi cùng anh ấy,
Xem màu cắt áo đi thôi! »

Em nhìn anh, cười bĩu môi;
Giống hệt ba năm về trước
Ngắm gương rẽ thử đường ngôi
Chỉ sợ anh nhìn thấy được...

Ai biết chiều nay sánh bước
Hàng-Ngang Hàng-Trống Hàng-Khay!
Cả một trời anh mơ ước
Mở trong tà áo em bay.

Anh và em cùng nắm tay
Hà-nội lên đèn sáng rực.
Má hồng như có men say
Ủ một mùa hoa thơm phức.

Mỗi bước em càng nao nức
Nhủ anh: «Màu đỏ Rượu-vang
Là màu em mê hết sức.»
Anh cười: «Chính đó thời trang.»

Đủ màu «len» đẹp huy hoàng
Nhưng hết màu em khao khát...
Anh khuyên: «Hàng mới sắp sang;
Chớ gượng vơ màu Rượu-chát!»

Đã chọn, lòng say chẳng nhạt,
Em cùng một ý với anh.
Và chỉ buồn trong giây lát
Tuần sau giấc mộng sẽ thành.

Ôi tuần sau! Đã mong manh
Ở một chiều say nữa đó!
Gần nhau say mộng say tình,
Chẳng cứ Rượu-vang màu đỏ.

Hànội 1936

còn nhớ hay quên

Em ơi, còn nhớ năm xưa
Đôi ta gỡ nắng guồng mưa dệt Tình ?

Buổi nắng Trần-Ba-Đình, em mệt
Nghỉ bên hồ lau vết mồ hôi
Trong khung tóc liễu rối bời
Má đào hoen phấn thêm tươi lạ lùng.

Mưa chia cách, khăn hồng vò võ
Thấy tôi về em bỏ đường khâu
Trách rằng: Sao quá đi lâu
Hẳn anh còn rẽ vào đâu tìm vần?

Dứt lời nói, ân cần e lệ
Cúi đầu thêu em khẽ mỉm cười
Rồi lên giọng hát tuyệt vời
Chỉ kim quăng ném tơi bời một bên...

Em còn nhớ hay quên ngày cũ?
Nắng mưa xưa ấp ủ lòng tôi.
Mấy phen guồng lệ bồi hồi
Gỡ tơ sầu, chẳng sao nguôi lòng này.

Khăn nào quấn thành mây non Tản?
Tay sông Đà chỉ loạn kim rơi...
Một mình riêng nhớ, em ơi,
Biết đâu Nùng Nhị nay trời nắng mưa!

Sơntây 1937

im lặng

Em biết anh chờ em ngã ba
Trường-Thi Ngõ-Huyện vắng người qua
Đi chung một quãng, chiều tan học
Chẳng nói « yêu » mà yêu thiết tha.

Em biết anh chờ em ngã tư
Hàng-Khay Hàng-Trống để trao thư
Lời « yêu » chẳng viết nhưng trong ý
Ta đã cùng chia một động từ.

Em biết anh chờ em góc nào
Của Hồ-Gươm xanh như chiêm bao
« Lựa hoa cài tóc cho em nhé! »
Thầm dặn... không là « yêu » đó sao?

Em biết ngay từ buổi nắng phai
Giùm em thử áo đỡ ngang vai
Bàn tay anh chạm vào da thịt
In dấu « Tình-Yêu » lửa cháy dài.

Em biết, trời ơi!... những buổi chiều
Nghe trong im lặng nẩy mầm « Yêu »
Những đêm tay nắm tay ngồi học
Càng học bao nhiêu quên bấy nhiêu!

Im lặng cùng nhau sống giấc mơ
Tưởng như không tỉnh lại bao giờ...
Còn e đời chẳng tin là thật
Anh học làm thơ, em chép thơ.

Hànội 1937

dọc đường hoa nở

Lần đầu em bước lên xe
Chơi xuân tỉnh Bắc nghỉ hè tỉnh Đông.
Xe hơi đường cuốn bụi hồng
Lắc lư xe lửa mây lồng khói xanh.
Hay xe ngựa kéo vòng quanh...
Xe nào em chẳng có anh ngồi kề!
Đắm nhìn cỏ biếc ven đê
— Hẳn em mơ ước: chuyến về xe hoa.

Ý này đâu dám nói ra
Sợ em hờn dỗi cả nhà ngạc nhiên
Anh đành vẽ giấc mơ duyên
Thành thơ gởi sóng tóc huyền nhẹ rung.
Ô kìa, đã má em hồng!
Anh lo hão đấy, em không dỗi hờn!
Chuyện đi du thủy du sơn
Chuyện về đôi lứa gần hơn liền cành.
Gần hơn cả bóng với hình
Sườn xe mọc cánh hoa Tình bay cao

Hànội 1938

trời mưa tỉnh đông

« *Sang đò cò nhảy...* » *em còn nhớ,*
Kiều-Thu ơi, những buổi « đánh chuyền » ?
Bây giờ mới thật sang đò chứ ;
Nhịp bước chim Ương và chim Uyên !

Bên kia đò ngang là tỉnh ly
Hải-dương rồi đấy, em biết không ?
Mà em cần biết làm chi nhỉ !
Mau xuống đò thôi kẻo mợ trông.

Dắt tay nhau chạy xuôi con dốc,
Bềnh bồng sông nước bỗng lao đao...
Em nói : « Để em cài lại tóc ! »
Mà như trọn vẹn một đời trao.

Gió lên, đò nhỏ xiêu chân sóng,
Vừa gỡ tay ra, vội nắm tay.
Đứng sát vai nhau liền cả bóng
Tình ta ai gỡ nổi từ nay ?

Gió lên cao mãi, đò nghiêng ngả
Anh thấm dần men da thịt yêu
Tưởng thấy sông trôi toàn rượu cả,
Liếc nhìn : em cũng say bao nhiêu !

Má đào như cháy lên ngùn ngụt
Em thẹn, buông dần năm ngón hoa.
Thời-gian được thả về, trôi vút,
Đò đã sang sông nắng đã tà.

Hảidương 1937

đi thi

Mùa thi rồi gương lược
Anh sửa soạn cho em
Ngay từ nửa tháng trước
Ngồi khuya đêm lại đêm.
Hoa gạo nở tươi điềm tất thắng
Sao em còn lo lắng vẩn vơ?
Anh ơi, từ buổi tình sâu nặng
Em thuộc gì đâu, chỉ thuộc thơ!

Đủ các môn, em học
Mỗi bài cả trăm lần
Nhưng vang dội tim óc
Toàn lời thơ ái ân.
Tại anh viết bao vần thương mến
Đường chim xanh trao đến em chi
Để em ngơ ngẩn trong e thẹn
Đêm ngủ càng thao thức dị kỳ!

Giòng chữ nghe ẩn hiện
Ngọt ngào trên đôi môi
Nồng say như gió biển
Lùa trong nhịp máu trôi.
Mặc dầu chỉ xem rồi lại trả
Về tay anh tất cả thư từ
Men Tình-Yêu vẫn say em quá
Em bắt đền anh không đáng ư?...

Một tuần qua vùn vụt
Kỳ thi-viết xong xuôi
Anh ngồi bên học giúp
Cho em mau thuộc bài.
Bảng vấn-đáp kề vai nhẩm đọc
Em quá mừng suýt khóc bên anh
Tên em vừa tỏ như trăng mọc
Giữa bốn trời sao tên thí sinh.

Ải cuối cùng dễ vượt!
Ghé tai anh dặn dò.
Câu nào em không thuộc
Đằng sau anh nhắc cho!...
Đường về nhà quanh co thơm ngát
Em nhìn anh, chưa nhạt cơn mê:
«Đời em chẳng có anh sao được!»
Lời nói say như một chén thề...

Ửng điềm hoa gạo nở
Ôi, đóa hôn đầu tiên!
Cả hai cùng bỡ ngỡ:
Anh đến hay em đến?

Hànội 1937

Theo gió xuân lên đường Ngọc-hà
Nẻo về tươi nắng Trại Hàng-hoa
Đến vườn Bách-thảo anh reo khẽ :
« Thượng-Uyển này riêng của chúng ta ! »

Em bĩu môi xinh : « Làm như vua ! »
Rồi không dưng chợt buồn vu vơ.
Hỏi, em ngoảnh mặt đi nơi khác
Như giấu tâm tình đang gió mưa.

Anh hiểu rồi; em đã giận hờn.
Làm vua, em chẳng ghét gì hơn!
Ba cung sáu viện đầy nhan sắc,
Hoàng hậu nào xưa tủi bóng đơn!

Em giận mà em chẳng bắt đền
Anh đành nói lại: «Đây Hoa-viên
Của chàng thi sĩ yêu em đấy,
Chỉ một mình em thôi, chớ ghen!»

Nguôi rồi em vẫn còn rưng rưng
Chậm bước theo anh vào giữa rừng.
Ai hay phút chốc em quên giận:
«Anh ạ, bầy hươu đẹp quá chừng!»

Chiều xuống cỏ non mơn mởn xanh
Hươu sao nghển gặm lá trên cành.
Bỗng nghe cọp hú vang trong gió
Em riễu: «Kìa ông bạn gọi anh!»

Đúng rồi... ông bạn ở sau đền
Chỉ cách phòng anh một mái hiên
Chuồng cọp phòng văn hai giấc mộng
Đi về chung một nẻo cô miên.

Bạn gọi, nhưng anh còn có em,
Nắng chưa tắt hẳn, chiều xuân êm.
Chúng ta phải tới non Nùng chứ?
Líu ríu vừa nghe lọt tiếng chim.

Thoăn thoắt trèo lên miệng mỉm cười:
«Núi chi mà thấp quá anh ơi!
Đứng trên đỉnh vẫn không nhìn thấy
Mặt nước hồ Gươm biếc ánh trời.»

Anh nhủ: «Non Nùng chẳng mấy cao;
Gần đây còn có núi Trông-Sao
Nhưng sườn đá dốc đầy nguy hiểm
Trần tục chưa ai tới được nào.»

Em ngờ vực, hỏi: Còn hai ta?»
Anh cười: «May được đấy! nhưng mà
Em và anh phải giàu tin tưởng
Tránh hết bùn nhơ dưới gót pha.»

Níu vai anh xuống, em nghiêng đầu:
«Chớ tưởng em còn bé nữa đâu!
Em hiểu những lời anh nói lắm....
Thôi, ta về nhé! Mợ chờ lâu.»

Đưa em về phố, tạm chia tay
Trở lại vườn khuya anh vẫn say
Trên đỉnh Tình-Yêu hồn chót vót
Tha hồ cọp hú lộng hơi may...

Hànội 1938

nhớ thu

Những đêm đông buồn trăng vắng
từ nơi vô hình yên lặng
Muôn tiếng than dài đưa vẳng
tung bay rẽ đám mây mù
Lướt qua hồ rộng
mà bờ khuya đã chìm trong sương trắng
Hay vờn rung bóng tối
nơi rừng sâu hồn gió vi vu...

Phải chăng anh
phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu
Của nước non yêu nhớ mùa thu?

Nhớ tiếc những ngày thu lại
mang theo vẻ buồn tê tái
Nhưng thật dịu dàng êm ái
như chuông chiều thoảng mây qua
Như giòng suối mơ hồ
ẩn hiện bên sườn non, mê mải
Rừng cây xanh bờ cỏ biếc,
véo von cùng tiếng chim ca;
Vẻ buồn bông lông kín đáo
não nùng như khúc bi ca
Của khách phiêu linh dưới bóng tà!

Tia sáng mùa thu mờ dịu
thoảng lướt rừng khô gió yếu
Man mác nhẹ nhàng như liễu
buồn như hơi thở cuối cùng.
Ôi sắc đẹp gợi hồn Thơ
bao vẻ thanh cao huyền diệu!
Cho nên lòng Cảnh-vật
vì thu say đắm đã từng rung
Như lòng ai kia
dưới ngón tay hồng người ngọc từng rung
Xa chìm nơi biển mộng Tình-chung.

Nhưng tiếc mùa thu năm ấy
cũng vì non sông đã thấy
Một nàng tươi xinh lộng lẫy
với rèm thơ ấu mờ che
Buông nhẹ gót đào non
trên thảm cỏ sương đẫm gió chạy

Hay trên đường lau sóng lượn
rồi bên bờ suối pha lê
Thoắt dừng chân
nàng múc trong tay ngà muôn hạt pha lê
Tưới cảnh chiều hôm ánh sáng về.

Hay lúc tà huy lưu luyến
nơi ngàn cây xa gió chuyển
Như tiên nga vườn Thượng-uyển
tả tơi làn tóc đưa hương
Lóng lánh áo hồng nâu
như thêu gợn muôn đường kim tuyến
Dưới khe lá rừng thu vắng
hoàng hôn hấp hối còn vương
Nàng thơ ngây ngồi nhặt lá
trên đồi cỏ úa còn vương
Giữa rừng thu dịu trắng hơi sương...

Ngày nay phía ngàn trơ trọi
hoa cỏ âu sầu thàn gọi
Cùng bóng chiều hôm thăm hỏi:
nàng tiên thu trước giờ đâu?
Để riêng hiu quạnh non sông
suối bạc mây hồng mong mỏi.
Thu đi nàng vắng bóng
ngày đông lạnh lẽo chảy càng lâu.
Biết chăng, nàng tuyệt sắc,
cảnh yêu người tình thắm dài lâu
Vì nàng đi mang vết thương sâu?

Thi sĩ buồn chung với cảnh
nên khi đêm tàn sao lạnh
Ngắm khoảng xa vời hiu quạnh
xót cho thân thế phù du
Mến tiếc nơi lầu cũ người xưa
mà nay tôi phải lánh

Tôi thường nghe vẳng tiếng than dài
trong hồn gió vi vu.
Phải chăng anh
phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu
Của lòng tôi yêu nhớ Kiều-Thu?

Hànội 1936

Ba chữ mê hoặc

Kèm cho cả nhà học
Đã có thày giáo riêng.
Anh qua lại khuya sớm
Chỉ vì : «Anh yêu em.»

Nhà đông người vui nhộn
Chẳng ai còn nhớ ra
Nơi này anh có mặt
Vì đâu? từ bao giờ?

Em là gái lớn nhất
Mà chưa lớn bao nhiêu.
Cậu mợ so đôi tuổi
Thì anh hơn em nhiều.

Một Tết, hai, ba Tết,
Thời gian như rượu say
Tình yêu như mật ngọt
Thầm bao giờ không hay...

Bài toán khó, em hỏi,
Trêu cợt, anh lắc đầu:
«Em hỏi thầy giáo chứ;
Anh biết làm toán đâu!»

Em giận không cười nữa:
«Thôi thế anh về đi!»
— «Trời! anh về sao được,
Bên ngoài đêm đã khuya!»

«Ờ nhỉ!» em hốt hoảng
Trông ra phía hàng hiên...
Mây trời như nín thở,
Trăng hạ tuần vừa lên.

Bên này phía bàn học
Anh không nhìn thấy trăng
Nhưng mắt em vời vợi
Chứa cả mây cung Hằng.

Thẫn thờ anh đứng dậy
Đến gần em, dỗ dành.
Hiểu ý người trong cuộc
Mây ngoài trời bay nhanh.

Trăng vơi mà vẫn tỏ,
Giận nhau càng yêu thêm.
Run rẩy, anh ngâm khẽ
Rằng: Hăm-mốt nửa đêm!

Chuông đồng hồ phụ họa
Thành bản nhạc Tình-si.
Hai đứa lại ngồi học
Nay mai rồi sắp thi.

Chẳng bài toán nào khó
Hơn bài toán đôi ta:
Nhân lên hay cộng lại
Cho đêm dài mãi ra?

Sao không đêm bất tận?
Để anh ngồi luôn đây
Nhìn em và vuốt tóc
Chờ môi dâng rượu đầy!

Anh đặt lại con số
Em vẽ lại góc vuông...
«Xong rồi!» Anh ném bút,
Cười vui như điên cuồng.

«Này nhé, anh hăm-mốt;
Em cũng tròn mười lăm.
Chỉ có mỗi một cách:
Từ đây duyên trăm năm.»

«Trăm năm!» em hỏi lại;
«Đêm dài đến thế sao?»
Đồng hồ điểm hai tiếng
Giữa hai bàn tay trao...

Giòng đời rót hạnh phúc,
Bao nhiêu đêm ngồi kề
Bấy nhiêu vòng khăng khít
Buộc đôi hồn si mê.

Rất nhiều sớm chủ nhật
Anh xuống phố lang thang
Rồi đến chiều, đến tối
Cũng không về «rừng hoang.»

Ôi, khu rừng Bách-thảo,
Quán trọ đời thư sinh,
Hươu nai hoa cỏ đẹp
Nhưng bằng đâu Quê Tình!

Những trưa hè nóng bức
Cả nhà đều ngủ yên
Phòng học mênh mang quá,
Chỉ còn anh với em.

Những chiều đông rét mướt
Cả nhà ngồi vây quanh
Bàn ăn khói nghi ngút,
Gần em vẫn có anh.

Những tối đi coi hát
Cải-lương từ Nam ra,
Hẹn hò nhau hai đứa
Cùng đi với cả nhà.

Hà-nội sân khấu lớn
Tuồng diễn «Bàng-quý-phi».
Bao giọt lệ đa cảm,
Lòng xuân tuổi dậy thì!

Hết lời anh khuyên giải
Em vẫn chẳng nguôi cho.
Từ đấy em hờn giận
Nhiều hơn, làm anh lo.

Nhưng anh rất tin tưởng
Nơi tình yêu nhiệm mầu.
Lòng em càng lắng xuống
Hình anh càng khắc sâu!

Gánh hát dời xứ Bắc
Cơn khủng hoảng tan dần
Chỉ còn một thiếu nữ
Yêu anh chàng thi nhân!

Coi chàng hơn bạn thiết
Coi chàng hơn anh trai
Từ lúc còn thơ ấu
Thoắt đã bốn năm rồi.

Chàng vẫn như chiếc bóng
Qua lại bước êm ru.
Thịt da nào gợn sóng
Vang dội tên: Kiều-Thu!

Kiều-Thu ơi, thơ viết
Trăm ngàn vần cho em
Cũng chỉ là tiếng đập
Từ sâu thẳm trái tim.

Cho đến ngày Tận-thế
Tình ta như Buổi-đầu.
« Anh yêu em » ba chữ
Cùng trời đất dài lâu.

Hànội 1938

gọi lòng kiêu

Tự nhủ sống là quên, anh vẫn muốn
Đem tháng ngày khâu kín vết chia ly
Nhưng mỗi phút Thời-gian đưa thép nhọn
Máu thầm rơi mỗi phút đáy tim si.

Anh cũng muốn thiêu hồn trong lửa đỏ
Lượm tàn tro vàng bóng gửi xa đem
Nhưng mỗi lúc buông tay liều mặc gió
Anh nhớ ngày thơ mộng sống bên em.

Anh lại muốn đắm trong đời trác táng
Giữa mê ly đầy xác thịt kiêu sa
Nhưng mỗi lúc đêm tan trời hửng sáng
Anh khóc mùa trinh bạch sớm tiêu ma.

Nên anh đến xin em lời hắt hủi
Để chiều nay khi gió gọi trăng lên
Anh sẽ với rừng khuya san nỗi tủi
Gọi lòng kiêu mau tới giúp anh quên

Hànội 1938

Quay về

Đêm xe lửa ghé Na-sầm
Lũng sâu chợt hiểu gõ lầm ải quan
Núi vây lòng chảo mê man
Khói sương đè nặng lá gan cây rừng.
Lạc loài thôn bản rưng rưng
Kiều-Thu, Hà-nội... mấy từng xa xưa!

Bấy lâu xuôi ngược đường Nam Bắc
Đầu máy vô tình mặc đẩy đưa.
Tuần trước ga Thanh còn ruồi nắng
Chiều nay xứ Lạng đã giong mưa.

Vui chi phố chợ Kỳ-lừa
Nằm đây nung nấu lòng dưa héo ròn...
Chẳng toa nào chở rượu ngon
Song song đường sắt nỉ non canh dài.
Làm sao quên được tình ai
Chàng Lưu còn nẻo Thiên-thai còn tìm!

Mai anh bỏ kiếp giang hồ lại.
Đáy biển vừa rung động mũi kim.
Phải gắng thêu xong đường chỉ dở
Uyên-Ương liền cánh mãi đôi chim!

Dư âm Hà-nội chưa chìm
Kiều-Thu còn vẹn trái tim đa tình.

Na-sầm 1939

giấc mộng đầu

Có một ngày xuân cuối
Anh đến ngỏ tình yêu
Những bài thơ anh đọc
Tha thiết là bao nhiêu!

Em, anh, cùng cảm động
Cùng bối rối như nhau
Điên cuồng anh gạn hỏi
Im lặng em cúi đầu...

Hai ta cùng bẽn lẽn
Nhưng từ đấy về sau
Bao nhiêu là chuyện thần tiên quá
Nhẩy múa thi trong giấc mộng đầu.

Một hôm anh trêu tức
Em đuổi đánh vào vai
Vò đầu cho rối tóc
Và mím chặt môi cười.
Bao nhiêu cử chỉ làm duyên ấy
Đã mách tình em đủ lắm rồi!...
Em còn giấu sao được
Anh hiểu hết, em ơi
Em đừng chối vô ích
« Làm duyên » là « yêu » rồi.

Anh bảo: em cố học
Rồi mai chung một nghề
Đôi ta ngày bốn buổi
Dắt tay cùng đi về.
Bao giờ mùa hạ đến
Ta cùng được nghỉ ngơi
Chapa rừng núi đẹp
Là chỗ ta đi chơi.
Em reo: thích nhỉ!... như vừa được
Sống trước say sưa một quãng đời...
Em còn giấu chi nữa
Anh hiểu hết, em ơi
Cũng đừng chối, vô ích
«Thích nhỉ» là «yêu» rồi!

Một lá thư nhỏ nhắn
Chữ tươi màu mực xanh
Của cô nào không biết
Nhưng đề rõ tên anh
Anh cất trong túi áo
Ngồi bên em đánh rơi
Em vô tình bắt được
Hòn dỗi mấy hôm trời.
Nhưng đâu có phải anh lơ đãng,
Anh muốn thử lòng em đấy thôi...
Thôi em đừng giấu nữa
Em đã yêu anh rồi
Càng chối càng vô ích
«Hòn dỗi» là «yêu» rồi !

Bao nhiêu năm gần gũi
Bao nhiêu ngày bên nhau
Anh không phải là sắt
Em có là gỗ đâu!
Nụ cười đuôi mắt say sưa ấy
Đã hẹn yêu anh đến bạc đầu...
Nhưng em không chịu nói
Không thú nhận rằng yêu
Chỉ vì chưa bỏ được
Tính trẻ với lòng kiêu.
Vả lại em thường bảo:
Hương nhẹ vẫn thơm lâu
Tình yêu rõ rệt quá
Chỉ sợ không bền đâu.

•

Không cần phải hẹn hứa
Không cần nói yêu nhau
Không yêu mà vẫn là yêu đấy
Êm đẹp làm sao giấc mộng đầu!

Hànội 1939

bàn tay vần điệu

Nàng mong manh nhớ gã ôm sầu
Rèm nhớ đìu hiu lẻ gối sầu
Tình buộc mãi sầu khơi mãi nhớ
Thư xem trong nhớ viết trong sầu
Dâng sầu bủa kín đêm ngày nhớ
Nghe nhớ lây sang gỗ đá sầu
Vần điệu nở hoa xin hãy vuốt
Cho nàng nguôi nhớ gã nguôi sầu

Hànội 1939

rằng thực rằng hư

Kiếp nào My-Nương Trương-Chi
Kiếp này đôi lứa tình si đã liều
Chén thề hoa ngát men yêu
Tự ngàn xưa bỗng một chiều lại say.

Kiếp xưa đèn tỏ chiều nay
Môi đào kia, má nhung này: cố nhân!
Sánh vai ngâm xuống cõi trần
Muôn đời xa, phút giây gần, dễ chi!

Ngâm rằng đôi lứa tình si
Một yêu, thôi có sá gì biển dâu!
Tiếng rung vẽ giấc mơ đầu
Qua thời-gian; vẫn nguyên màu chưa phai.

Nòi Tình sau trước hỡi ai,
Tin nhau há chỉ «một vài phần» ư?
Thuyền trôi, rằng thực rằng hư
Gái Lầu-Tây với Chàng Ngư-Phủ nào?

Hànội 1939

PHẦN THỨ HAI

TỪ ĐẤY VỀ SAU

nửa đêm trừ tịch

Bấy nay một mối tình cao quý
Tưởng đã chìm sâu cát bụi đời
Khoảnh khắc thiêu tàn duyên tục lụy
Nửa đêm Trừ-tịch gió lên khơi.

Giai nhân danh sĩ mấy người
Bốn phương tâm sự một trời Cố-đô.
Mười năm qua, đến bây giờ
Nhìn nhau thấy cả giấc mơ thuở nào.

Xuân về nhớ thuở ngát chiêm bao
Giòng nước trôi xuôi chợt nghẹn ngào
Lạc lõng vàng son màu lữ thứ
Cành mai gương ánh mặt hoa đào.

Mười phần xuân có gầy hao
Tấm lòng xuân vẫn dạt dào như xưa.
Mây phen biếc đón hồng đưa
Dẫu rằng xong, vẫn là chưa thỏa nguyền.

Chung một nòi Thơ chín kiếp duyên
Mối tình nguyên thủy vẫn y nguyên
Trải vui trăng nước sầu mưa gió
Cùng lạc về đây bốn hướng thuyền.

Cảm thông giữa lúc hàn huyên
Ta nghe cặp mắt u huyền nao nao
Vũ-lăng nhớ chuyện suối Đào
Chia tay chẳng biết phương nào tìm quê.

Có nghĩa gì đâu một chữ « về »
Nếu không ngàn dặm ngược sơn khê
Nếu không ngược cả mười năm ấy
Về tận kinh đô của Ước-thề!

Mùa xuân quạt gởi thơ đề
Bảo giùm ta — chúa Xuân hề! — còn không?
Hỡi ơi, một phút mơ mòng
Đã tan rồi, mấy phương lòng sầu lên!

Sàigòn 1955

trách gì ai

Ai trách gì ai những bấy lâu
Xem thơ chẳng biết ý thơ sầu!
Thi nhân tự trách mình thôi chứ:
Bèo nổi mà sao rễ quá sâu?

Cuối sông nước chảy về đâu?
Rễ bèo khăng khít riêng đầu sông Tương.
Chiều mưa bàng bạc phố phường
Lệ rưng rưng chợt ngùi thương cho tình.

Chiêm bao một phút nở hoa quỳnh
Mà trắng đôi tay cũng bắt bình
Huống đã hoài công chờ nửa kiếp
Vườn trần hoa lạ bướm Trang-sinh.

Nào ai đâu bóng mê hình,
Phải chăng mình tự dối mình bấy nay?
Hoàng hôn xuống, lệ mưa bay
Sầu lên chẳng nhắp mà cay men hờ.

Hỡi ơi, tình vẫn chỉ là mơ,
Sao cũng đòi phen giận với ngờ?
Mới biết mình si là thế đấy...
Mà ai si đến thế bao giờ!

Có chăng một gã-làm-thơ
Mười năm cửa khép mây mờ tháp cao
Nhớ giai nhân tự kiếp nào
Mở lòng ra đón trăng vào thử xem.

Ví có đài gương tỏ trước rèm
Mà ai kiếp trước có là em...
Nhưng thôi, còn ước ao gì nữa,
Bồn ngả tâm tình ngập bóng đêm !

Hồn trong dĩ vãng tan chìm
Ngọn tàn đăng cũng im lìm cánh hoa.
Lỡ nhau một kiếp xưa mà
Đành thôi ngàn kiếp sau là Sâm Thương!

Sàigòn 1955

một bài thơ

Vì ai làm một bài thơ
Từ bao giờ đến bây giờ mới xong.

Đầu trang vằng vặc gương trong
Nhạc lơi cánh bướm hương phong nụ đào
Cuối trang vần điệu xôn xao
Lửa si mê bỗng cháy vào làn môi...

Đến nhau một chiếc hôn rồi
Mười lăm năm biết có nguôi giận hờn?
Sánh vai căn vặn nguồn cơn:
Miệng người yêu có ngọt hơn trăng rằm?
Anh rằng: Đôi cánh phương tâm
Mái Tây vừa thoáng hương trầm đó em!
Kề vai căn vặn nỗi niềm:
Má người yêu có tơ mềm tuyết nhung?
Em rằng: Một đóa phù dung
Mấy tang thương vẫn ngại ngùng gió mưa!

Lời sao lời mới dễ ưa
Vàng nghiêng lòng chén hoa chưa ráo thề.
Hoàng-hà chi thủy lai hề?
Phó cho sông chảy ngược về trời cao!

Sàigòn 1955

mai trắng

Xuân mới ba mươi sáu nõn nường
Riêng cành mai cũ chiếm yêu đương.
Dài sông nghĩa ấy tình cao núi
Pha tuyết thân này mặt nhuộm sương.
Chẳng đợi Đông-quân làm Đạo-chủ
Vẫn là Hoa-hậu sánh Thi-vương.
Giang-Nam mộng lẫn vào Giang-Bắc
Trời bốn phương lòng chỉ một phương.

Sàigòn 1956

Mộng giao đài

Nắng vàng theo gió vàng lên
Có ai theo gió về trên lầu ngà?
Hương bay thềm Quế xa xa
Nghìn thu chị Nguyệt chưa già ai ơi!
Từ theo trái Đất giong chơi
Vóc băng sương có đầy vơi ít nhiều.
Xót thay, lòng vẫn tiêu điều:
Lửa hành-tinh, mây mùa yêu, đã tàn.

Ngọc phai vàng tắt dung nhan
Tương tư lạnh khóa cung Hàn từng đêm.
Lệ rơi ướt bảy màu xiêm
Ngang sông quạ réo càng thêm gợi sầu.

Lệ rơi xiêm ướt bảy màu
Ngang sông quạ réo gợi sầu tương tư.
Đêm qua gió vẳng lời thơ
Chiều nay lại một chiều mơ xuống trần.

Có ai nặng tấm lòng xuân
Từ khi cõi Tục xa dần cõi Tiên?
Có ai lòng nặng thiên duyên
Từ khi bụi xóa đường lên non Bồng?
Có ai tình cũ nặng lòng
Từ khi suối thắm nghẹn giòng Thiên-thai?
Để cho mộng biếc Giao-đài
Xe mây rẽ lối trần ai một chiều.

Sàigòn 1959

tâm sự một người

Thờ nẹm mười phương
Tình trao thiên hạ
Mỏi nhớ mòn thương
Ngàn dâu bóng ngả.
Gối chăn ơi, hỡi chiếu giường,
Vùi đây tâm sự thê lương!

Tiếng thở dài sao rụng
Hàng lệ đẳng mưa tuôn.
Đầu áp vào ngươi
Mình riết vào ngươi
Giòng đau tâm sự khơi nguồn.
Bình sinh mộng đã hoàng hôn
Bông, tre, vải, cói... mồ chôn cuộc đời.

Ta khóc cùng ngươi
Ta giãi cùng ngươi
Giòng đau tâm sự đầy vơi.
Gối chông chênh, mền cũ nếp khâu rời
Chiếu mong manh, giường hẹp của ta ơi!

Trăng rụng nửa vời
Đêm mờ trọn kiếp
Nghiêng đĩa dầu vơi
Không thành giấc điệp.

Bảo giùm ta, gối hỡi chăn hời!
Phương nào sự nghiệp?
Tình mất đâu nơi?

Hương phấn vàng son ngoài cửa khép
Thẹn cài nghe mộng tứ bề rơi.
Gối chăn yêu mến, giường thân thiết,
Ta mở hồn ta với các ngươi!

Sài gon 1957

Công chúa Paris.

Từ thu về, ngọn gió may
Lướt mũi kim vàng thoăn thoắt.
Xong rồi! Cô thợ khéo tay
Chiếc áo thời trang đã cắt!

Màu chuyển... Đũa tiên vừa đặt
Cây cành thôi khoác thanh y.
Từng phố, đây từng chỗ ngoặt:
Áo vàng Công-chúa Paris.

Khách du có gã tình si
Quyết hái bàn tay Công-chúa.
Ôi, nàng đã thiết triều nghi:
Lộng lẫy ngai vàng lá úa!

Lệnh xuống, bừng lên khúc múa:
Trăm ngàn pho tượng hồi sinh;
Nhịp với đồng vươn đá cựa
Mây mùa vang bóng hiển linh.

Hai mươi thế kỷ nghiêng mình
Hai chục Paris tròn mắt.
Trái tim vàng của Đế-kinh
Họa điệu tình ca khoan nhặt.

Ai bảo đồng kia lạnh ngắt?
Ai rằng đá nọ trơ trơ?
Từ đỉnh ba trăm thước sắt,
Này nghe lòng Tháp vương tơ!

Sông Seine vàng lượn đôi bờ
Xuôi xuống vàng Mont-Parnasse
Ngược lên vàng Sacré-Coeur
Từng bậc từng cung đậm nhạt.

Khắp nẻo vàng thu san sát
Ngai vàng Công-chúa nguy nga.
Vương-điện, Hoàng-môn, Đế-các
Chầu quanh... vạn thuở không già.

Khách du soi ngọn Đèn-hoa
Xem mặt Đô-kỳ Ánh-sáng.
Nàng ơi, ngoài trái tim ta
Còn sính nghi nào xứng đáng ?

Nàng ngủ trong lầu Dĩ-vãng
Chỉ thu về mới hiện thân.
Ta, kiếp phi bồng phiêu đãng,
Vì thu đứt ruột bao lần.

Nàng mang vòng ngọc Giai-nhân
Ta có vòng gai Thi-sĩ;
Tìm nhau đã mấy trầm luân
Mới thoả u hoài vạn kỷ.

Rồi... mỗi lần thu hội ý
Hoa-đăng lại vượt trùng dương.
Tháp lại truyền tin báo hỷ:
Cưới nàng Công-chúa Tây-phương.

Paris 1959

em chỉ là mây

Lờ lững sông Seine mắt mở choàng
Nhìn theo muôn mảnh nguyệt đi hoang
Bỗng dưng tròn bóng... Ôi ngàn thuở
Vân-Muội tình si đã gặp Hoàng!

Sao anh ngơ ngác? Lạ lùng chưa!
Em vẫn là mây tự kiếp xưa.
Trời xám Paris thu nặng trĩu
Lênh đênh sầu biết mấy cho vừa?

Chợt gió thay chiều, sao đổi ngôi,
Em ca: Xin bước xuống thuyền tôi!
Tiếng ngân dài ấy nghe quen lắm;
Khoảnh khắc tiền thân tỉnh lại rồi.

Cầu Neuf đằng xa buông thõng chân
Vào sông Seine, lắng tiếng vàng ngân.
«Khoan hò...» Giọng hát buồn thê thiết;
Ai nhớ nhung gì, Vân hỡi Vân?

Em bảo: Rồi trăng lặn một mình
Thì mây lại nối kiếp phiêu linh.
Chỉ thương bờ đá còn ghi dấu,
Mà đá-thuyền-quyên vốn nặng tình.

Thạch-đầu ngơ ngẩn bóng mây trôi
Thiết-tháp hờn trăng lạnh lẽo ngồi.
Anh ạ, Paris toàn sắt đá;
Lòng đau, Sắt nọ Đá này thôi!

Ảnh hiểu! Vàng thu sẽ dậy men
Lá rơi vàng kín mặt sông Seine.
Hồn anh sẽ đọng dài trên lá
Để giúp em màu đan áo «len».

Vân nhớ Hoàng chăng giữa phút này
Cánh phi cơ lướt cánh đồng mây?
Nhớ Vân, Hoàng chỉ còn hư ảnh
Đôi bạn tung trời sát cánh bay.

Rome 1959

ysa

Chén vàng men cháy những phong ba
Điên đảo ngàn phương giấc mộng ngà.
Xanh tuổi trăng tròn xanh bát ngát
Trời xanh chết đuối mắt Y-sa.

Nguyệt tỏ mười lăm chuốc chén đầy
Gió reo sóng múa vị đời say
Bước lên nàng đón chào thi hứng
Mở trọn hương màu đôi cánh tay.

Hồng nhạn truyền tin báo Hội Thơ
Mây bay trắng lụa ruồi vàng tơ
Bỗng dưng mái tóc nàng mê hoặc
Mây bỏ trời xanh tự bấy giờ.

Sao cũng mê nàng sao bỏ ngôi
Đông Tây há chịu mãi lìa đôi!
Tao-đàn nhóm họp mùa Thu ấy
Là đã Sâm Thương lửa bén rồi.

Hôm mai vằng vặc mảnh tình ta
Giữa Hội-Thơ riêng mở tháp ngà.
Có phải hồng nghê cầu đã bắc
Hai chân trời nối... bảy màu pha?

«Lòng em là một cánh chim trời».
Mở sách, nàng ngâm giọng tuyệt vời.
— Ta cũng bể Đông liều cất cánh
Tìm chim bể Bắc đó nàng ơi!

Cầm tay, nàng bảo : Hỡi thi nhân,
Mộng cũng như Thơ, hẳn có vần ?
Hãy buộc lên Trăng thuyền mật ngọt
Đôi ta chèo tới bến Siêu-chân !

Ôi, lời như ngọc ý như gương...
Bỗng mắt nàng xanh đến dị thường,
Bờ bến Siêu-chân vừa thấp thoáng
Nổi trên gò má bập bềnh hương.

Nét càng như đượm vẻ như lơi
Cặp mắt nàng xanh đến não người.
Bờ bến Siêu-chân vừa đánh đắm
Ngàn thu vào sóng tóc đầy vơi...

Giật mình ! Đây sự thật phong ba
Đã xé tan tành duyên chúng ta.
Thơ Mộng lìa đôi, thuyền vắng ngắt
Quanh co lạc mãi nẻo Ngân-hà.

Để mỗi lần trăng hiện dáng thuyền
Phương này tê tái giấc mơ duyên.
Y-sa nàng hỡi, phương nào nhỉ
Thơ có còn say Mộng ảo huyền?

Bài Thơ ta mở với trăng đầy
Khép lại bằng trăng khuyết ở đây.
Diều diều nhất phương hề vọng mỹ...
Sao mờ chênh chếch bóng đêm vây.

Knokke — Sàigòn 1959

Mây sóng tình thơ

Đêm đêm Bắc-hải Thái-bình-dương
Hai chiếc bao lan dài nhớ thương.
Mượn nguyệt cầu kia làm tín trạm
Mây tình lang gửi sóng tình nương.

Ký hiệu truyền ra gợn nổi chìm
Mang theo từng tiếng đập con tim
Đàn vào hơi thở ai trinh nữ
Mộng trắng thơ vàng tóc bạch kim.

Hai cõi chênh nhau một góc ngày
Trăng lên phương đó lặn phương này.
Đôi ta chẳng thể cùng chung bóng
Mà tiếc vầng trăng đẹp tối nay.

Ai gạt giùm ta trục địa cầu
Xiên về bên trái của châu Âu?
Để ta chung một vòng kinh tuyến
Khỏi bị Thời-gian chia rẽ nhau!

Cuồng vọng mà thôi... giọt lệ tràn,
Thời-gian vẫn kết với Không-gian
Thành hai ngọn giáo «tung-hoành-độ»
Xé mãi lòng ta đến nát tan.

Đành gây trầm gọi gió Đông-phương
Nổi lửa thần giao đốt dặm trường
Tâm sự phóng lên bờ Tĩnh-hải
Cho vầng trăng chuyển xuống Tây-sương.

Cực-tử màu chen sắc Ngoại-hồng
Ngàn tia sầu nhớ vút hư không
Băng qua Nguyệt-trạm về nơi ấy
Là gã thi nhân đã cháy lòng.

Nàng cũng thi nhân... có khác gì,
Mắt xanh ngàn thuở lại hồ ly.
Trái tim nàng: chiếc thiên nga trắng,
Đâu nỡ đành riêng để gã si!

Cho nên trời Bắc-hải mây nao
Mỗi Thái-bình-dương lúc sóng trào
Hai ngả bao lan cùng họa nhịp
Mở vòng tay đón một ngôi sao.

Sàigòn 1959

mộng chim liền cánh

Cách nhau mười chín giờ bay
Mà không liền cánh chim này được ư ?
Cây sầu trút mãi lá thư
Nhớ thương nát cả danh từ... Hỡi ơi !

Đêm đêm nhìn ảnh mơ người
Đến mòn da phấn môi cười nhòa hương.
Ảnh treo dần khắp bốn tường
Siết vòng vây một góc giường đảo hoang.

Sóng thu giợn ánh hồi quang
Gối chăn bốc lửa sầu loang canh dài.
Nằm đây giõi bước chân ai
Cánh bưu-hoa nở dấu hài lãng du.

Ba-Lê đẹp áo vàng thu
Mặt trời La-Mã sương mù Luân-Đôn.
Bờ Thiên-Thanh lắng hoàng hôn
Đổ xuôi Bạch-Lĩnh tâm hồn tuyết băng.

Hỡi ơi, cô gái tròn trăng
Duyên bèo mây lại kết bằng tóc tơ!
Ba năm một mối tình Thơ
Núi trông mây, bến còn mơ tưởng bèo.

Tình chưa nổi sóng mà xiêu
Biết ai nhớ ít thương nhiều hơn ai?
Muôn giòng thư, hãy nối dài
Cho song hồ với trang đài liền nhau!

Sẵn trăm ngàn bức thư sầu
Đường kia nối cả Địa-cầu Nguyệt-cung.
Hai phương sẽ hết lạnh lùng
Đêm vào một giấc mơ chung với Ngày.

Sá chi mười chín giờ bay
Mà không liền cánh chim này Tương-tư !

Sàigòn 1963

duyên mùa loạn

Người đi ta cũng lên đường
Trông ra khói lửa mà thương phong trần.
Biết bao giờ gặp cố nhân
Cho ta lại được có lần cầm tay ?

Lời kia xin tạc dạ này
Mong đừng quên, lúc đổi thay cuộc cờ.
Một đi nắng đợi mưa chờ
Bèo mây ai dám hững hờ lòng ai...

Đường khuya nhớ buổi kề vai
Đèn khuya nhớ lúc canh dài trao yêu.
Rồi đây khói sớm men chiều
Say bao nhiêu lại bấy nhiêu ngậm ngùi.

Nước non thề cũ khôn nguôi
Giống đa tình vẫn muôn đời tình si.
Người ơi, ta biết tặng gì ?
Mượn vần thơ gửi hồn đi theo cùng !

Sàigòn 1963

cành mai trắng mộng

Thời gian chập lại cả đôi kim
Một phóng mười hai mũi trúng tim.
Giờ điểm Giao-thừa... Ai gọi đó?
Mang mang tiềm thức bóng Quê chìm.

Góc màn sương khói nằm im
Cố-đô mờ nét cuốn phim Tháng-ngày
Đã từ lâu... Thoắt giờ đây
Lòng căng thẳng, chiếu lên đầy bóng Quê.

Hàng-Cót trường tan, sóng tóc thề
Dâng vào Yên-phụ ngược con đê
Xuôi ra Cống-Chéo sang Hàng-Lược
Từng dầu bèo theo giạt bến mê.

Vàng thêu tượng đá Vua Lê
Cây quỳnh giao, lối đi về Chợ Phiên.
Thoát thai từ truyện thần tiên
Phất phơ bướm nhỏ chim hiền tung tăng.

Đêm vườn Bách-Thảo hội hoa đăng
Cặp má đào ai giợn tuyết băng?
Chiếc vượn Non Nùng ngân tiếng hót
Rung theo hồn đá với hồn trăng.

Mùa thu Hà-Nội trẻ măng
Gió may cũng gió Gác Đằng nhiều phen
Sánh vai nhau chọn hàng «len»
Đẹp đôi cho đất trời ghen hai người.

Xe điện Hà-Đông xuống nửa vời
Mưa phùn men bốc cỏ xanh tươi.
Vùng Thanh-Xuân, buổi thanh-minh ấy
Không biết chàng si hẹn gặp ai...

Rồng lên một bóng u hoài
Ôi thôi từng khúc ngã dài tâm tư!
Chín giao thừa, tám năm dư
Cành mai trắng mộng đêm trừ-tịch xuông.

Tin xuân lữ thứ nghẹn hồi chuông
Lệ vỡ mười hai nốt nhạc cuồng
Sân khấu lùi xa vào ký ức
Phai dần hư ảnh, cánh màn buông.

Khói đâu mờ tím căn buồng,
Thời gian ai đốt trên luồng thần giao?
Cố-đô lửa ấy gan nào?
Sài-đô son sắt như bào như nung!

Sàigòn 1963

một phiến u hoài

Cắt vào tâm sự thê lương
Mỗi đêm rằm chuốt thành gương sáng ngời.
Mặc ai gió lặng mây lười
Trăng tròn ta gửi cho người tròn trăng.

Bốn năm qua rồi đó chăng?
Nàng soi vẫn thấy đêm vằng vặc xưa.
Mắt xanh in bóng thuyền mơ
Tóc hoa vàng đọng vần thơ gieo vàng.

Trăng mười lăm gửi đều sang
Tuổi mười lăm cũng mê nàng không đi.
Biển Đông con nước dậy thì
Lại tròn thêm một chu kỳ tối nay.

Chim thần, hãy ngậm gương bay!
Và sao Bắc-đẩu, chuyển tay về Đoài!
Theo gương hồn bướm lạc loài;
Hoa soi bóng, gợn u hoài đến đâu!

Sàigòn 1964

còn dấu vọng các

Ôi chùa Phật-Ngọc mái long lanh,
Đất Phật từng gieo hạt ngọc lành!
Du tử dâng hồn lên Vọng-Các
Gương soi chẳng chút úa màu xanh.

Đê mê hài hán bước triều thiên
Nhạc nữ, hoa thần, hay giáng tiên?
Cong vút bàn tay ai mở nhịp :
Cánh Thơ, giàn Nhạc, đêm Hoa-viên.

— Thi sĩ từ đâu tới chốn này?
Tiếng ai vừa cất phới hương say.
— Từ đâu? anh cũng không còn nhớ
Em ạ, chim trời mỏi cánh bay.

Nửa hé vành môi nửa ngập ngừng
Nàng xoay nhịp bước, ngả vòng lưng.
Hỡi ơi đã ngấm men hồ hải
Vào tận vùng cung điện kín bưng!

Xiêm áo tần phi giợn ngọc ngà
Lửa thiêu cuồng vọng khắp làn da...
Phút giây nghe trĩu bên lồng ngực
Tiếng thở dài buông, rũ cánh hoa.

Nàng gượng cười, trăng tắt đã lâu,
U cung đòi lại đóa Lan sầu.
Mái đền cong vút tay ai đó?
Ngà ngọc xin đừng hoen lệ châu!

Xứ Thái mây chìm khóa bến mơ
Vàng son thăm thẳm bụi tung mờ.
Còn hương vương giả thơm giàn nhạc
Hay cũng tàn theo đêm Hội-Thơ?

Bangkok 1964

giây phút ngỡ ngàng

Làm sao tôi nhận ra cô bé ngồi kia!
Chiếc én đình Vương Tạ
Giữa Sài-gòn Sáu-tư
nắng phai mùa Đồ-lá
Hoàng hôn dài lê thê.
Lời giới thiệu dài hơn cả hoàng hôn:
«người mới xa về....»

Tôi sững sờ, gượng cười...
Hết thảy đều xa lạ !
Buổi họp nào đây? Có phải đường lên
Sacré-Coeur hoa vàng tượng đá?
« Người về... » tôi nhắc lại tên,
Dư âm đầy mạch máu vang rền.

Thế ra đây là Huyền tôi quen
Trong lòng một chuyến đi
Mở mặt đô-kỳ-ánh-sáng : Paris ?
Trong một chuyến đi
Mà sông Seine cùng tháp Eiffel
Mỗi xế trăng thu còn nhắc nhở thầm thì.

Sao có chuyện hoang đường thế được?
Nước da thùy mị kia
Gò má bình yên này
Và mái tóc... Ôi tội tình cho mây !

Là Huyền ư? Huyền của Lang-thang?
Lạ nhỉ!
Càng phi lý nữa là...
Nhất là...
Chiếc áo lụa phấn hồng
ngoan, hiền, thướt tha.
Hỡi áo đẹp «cô dâu bé bỏng»
Ngươi thẹn thùng chăng nếp hải hà?

Ôi, một tảng màu từ đâu lạc lõng
Về bức tranh đằm duyên Bích-Câu?
Bức tranh tôi đã thuộc lòng
Đến từng sắc điệu
Từng gợn bất ngờ
trên nét thẳng đường cong!

Hay là... một trong muôn nghìn
vũ trụ song song
Với trần gian này
từ lâu sương mờ khói loãng
Đột nhiên vừa đây
cắt lầm vào một khoảng?
Trời ơi bức họa sơ nguyên!
Đâu chiều-ánh-sáng đêm hoa-nguyền?

Tôi bước lên...
như người máy...
bước lên...
Đồng thời giọng «cô bé ngồi kia»
— người mới xa về —
cũng trầm trầm rung lên.

Tôi nín thở ;
chiếc đồng hồ đeo tay cuồng loạn đập.
Kìa : những con đường dọc ngang
Từ môi nàng vút ra, thẳng tắp.
Chúng giao nhau, kề nhau,
lìa xa, rồi lại gặp...
Đây rồi, Huyền của Lang-thang !
Ngược xuôi bờ đá chân cầu Neuf
Trăng vỡ đầu sông... hẳn nhớ Hoàng ?

Đâu đó nước dâng...
tôi giật mình, hụt bước.
Vũ trụ quanh tôi bỗng thu hồi kích thước.
À, đây phòng họp...
người quen... !

Nửa chớp mắt ngờ cung đàn lỗi nhịp,
Bài thơ sai niêm,
Nhưng ai đã giùm tôi xóa phăng ?
Vết thương mở ra
— may thay —
vừa đóng kịp.

Tôi cười...
— không gượng nữa —
... tiến lên
Bàn tay siết chặt vọng tên : Huyền !

Sàigòn 1964

công chúa mười lăm

Công-chúa MƯỜI-LĂM, nàng ở đâu ?
Tìm nàng, thôi đã nát Âu-châu !
Ba-lê Nhã-điển hay La-mã
Đâu cũng rêu in lệnh MIỄN-CHẦU.

Sân-chầu lẻ cặp những vần thơ
Giạt tới sông XANH lạnh ngắt bờ.
Nét vẽ bay lên sườn núi TRẮNG,
Đâu rừng Thi-Họa thuở ban sơ ?

Ta mỏi đi hoang chín kiếp dài,
Áo thêu rồng phượng rách chông gai.
Nhớ năm xưa đến khu Rừng-cấm
Lục-địa già nua bỗng đẹp trai!

Kiếp thứ mười nên bước đã chồn,
Ta gieo mình xuống thảm hoàng hôn.
Ngủ chung giấc ngủ nàng Công-chúa,
Mơ tuổi MƯỜI-LĂM biếc lại hồn.

Nàng say sưa ngủ dưới trời sao
Chợt gọi tên ta giọng ngọt ngào:
Anh nhích gần coi em vẽ bóng
Cho THƠ là một với CHIÊM-BAO!

Đê mê nhịp thở phút luyện ngưng,
Đôi lứa chìm sâu đáy Tượng-trưng.
Ta nhủ: Kìa em! THƠ mở lối,
Còn sâu hơn cả trái tim Rừng!

Đêm cũng đêm sâu nhịp với TÌNH,
Nhưng đêm nào chẳng có bình minh!
Ta hôn mười ngón tay vừa nở
Rồi bước đi hoang lại một mình.

Tưởng đâu rừng Cấm mãi thâm u,
Nàng chẳng bao giờ mở sóng thu.
Vì chẳng bao giờ ta cất tiếng
Gọi cho nàng tỉnh giấc ôn nhu.

Năm năm trở bước một lần thôi,
Hoàng-tử-không-nhà lại cố ngôi.
Giấc ngủ bên nàng đêm Tái-tạo,
Thơ ngâm truyền lửa đóa hoa môi.

Ai hay một sớm tự non sầu,
Ngập gió bay ra lệnh MIỄN-CHẦU.
Cánh quạ nối hàng đen khủng khiếp :
Tin nàng công chúa bỏ rừng sâu!

Hôm trước, loài Kim hiện ngọc ngà
Hóa trang làm một chiếc thiên nga
Xé mây BẠCH-LĨNH... Ôi, Người-đẹp
Trút lại tàn y : Lục-địa GIÀ...!

Biển Bắc trời Âu hết đẹp trai,
Nhòa tranh Siêu-thực bóng trang đài.
Thơ Trừu-tượng cũng nhòa linh giác,
Hồn chẳng đong đầy cặp mắt nai.

Ngơ ngác rừng xưa đá chập chùng,
Nơi nào cửa Khuyết hỡi Mê-cung?
Nàng đi mang cả hồn Thi-Họa,
Trời biển nằm trơ mấy mảnh khung.

Ta biết nàng đi chẳng một về,
Tìm ai Nhã-điển với Ba-lê!
Mấy phen La-mã ghì vân thạch,
Tượng ngủ không bay gợn tóc thề.

Hỡi ơi! Công-chúa vượt trùng dương,
Đất Mới hoa dâng khắp ngả đường.
Sáng rực nơi nào đôi mắt biếc
Là nơi ấy mở một triều Vương.

Hòa-lan Đan-mạch nắng vàng thu
Đôi bạn tình xưa phút mộng du.
Hài gấm chỉ còn ta nhận dấu,
Chờ xuân ngăn ngắt tím sa mù...

Ngẩng nhìn sông Bạc chẳng mưa tuôn,
Châu Á khuya nay đọng khói buồn.
Thăm thẳm mây phương lòng rạn vỡ,
Sao-trời nhân lệ một thành muôn.

Hoảng hốt ta ôm chặt bóng kiều,
Đầy tay sương khói nặng bao nhiêu?
Phải chăng, kìa góc rừng Thi-Họa
Vẳng tiếng chim xanh gọi THIẾT-TRIỀU!

Hai mươi mốt tuổi nét xuân đằm,
Nàng bỏ trời Âu tuyệt bóng tăm.
Trải đúng hai mùa sen Tịnh-đế,
Hồi loan, Công-chúa lại MƯỜI-LĂM?

Vào giấc cô miên, nàng hãy nghe!
Còn đây nửa vạt áo-rồng che.
Ta lên đường gấp cùng tia nắng
Cho kịp dâng nàng một xác ve...

Nàng ôi! nàng ôi! ta mơ chăng?
Biển Đông biển Tây đều biển băng!
Thôi rồi, ta không còn dám nghĩ
Tiếng ấy: chim trời hay cá săng?

Nhưng từ tăm cá bóng chim mờ,
Kỷ niệm tung hoành nát gối mơ.
Hoàng-tử-phiêu-bồng thân nhẹ bấc
Vào săng càng thấy chỉ là THƠ!

Một gửi xương da vách huyệt mềm,
Thịt hao mòn có đất cho thêm.
Cả THÂN TÂM lại đầy phong độ,
Ta sẽ hồi sinh đúng nửa đêm.

Kiếp thứ mười hay mười-một ư ?
Cần chi ! rồng phượng áo chưa hư !
Sông XANH núi TRẮNG rừng THI-HỌA,
Ta đến phen này kết thảo lư.

Và ta nằm xuống thảm bình minh
Ngủ giấc sâu hơn biển Thái-bình.
Công-chúa MƯỜI-LĂM về cạnh đó,
Thay ngôi Chủ Khách lại càng xinh.

Nửa giấc nàng say hé cặp môi :
Nhớ nhau hẳn cũng THƠ xong rồi ?
Trước kia vẽ bóng, hình quên vẽ,
Hơi tiếng đều quên... hóa lạc đôi !

Tiếng trời hơi đất vẹn trường canh
Nay đã về... qua nhịp-thở anh!
Tóc bạch kim này, em chỉ đợi
Gieo hương cho mộng ngát duyên lành.

Ta uống từng âm hưởng dị kỳ
Nhưng lòng nghe gợn sóng hồ nghi:
Em ơi! Rừng-Cấm vui đoàn tụ
Sao chẳng hề vang khúc họa mi?

Ngọc vỡ, san hô trút suối cười:
Anh lầm! Đây sắc nắng hồng tươi,
Quê anh đó chứ! Và, em biết,
Anh vẫn là anh kiếp thứ mười!

Lầm SINH với TỬ, Á thành ÂU?
Mới rõ tình Thơ ý Vẽ sâu!
Hơn cả trái tim rừng Biểu-tượng;
Bên-kia-thế-giới nghĩa gì đâu!

Công-chúa MƯỜI-LĂM chẳng bỏ ngôi,
Ra đi là để tới đây thôi?
Cùng ta xum họp muôn ngàn kiếp,
Chỗ hết Thời-gian, đích phản hồi?

Ta ngập ngừng toan hỏi lại nàng,
Ngây thơ đã tiếp suối cười vang.
Hồi thanh có họa mi chen khúc,
Và cả trời xưa cặp Phượng-Hoàng.

Câu-hỏi lưng chừng, lớp sóng Yêu
Xô nghiêng về tận bến Lam-kiều.
Nhạc đâu huyền thoại mưa vàng đổ?
Lệnh MIỄN-CHẦU hay lệnh THIẾT-TRIỀU?

Nàng uốn mình tơ dưới áo lông:
Sông XANH nào có khác sông HỒNG!
Núi ĐEN núi TRẮNG nguyên là một,
Kiếp-thứ-mười sao chưa cảm thông?

CẢM THÔNG? Hai chữ nhớ thương đầy!
Thi-Họa duyên nào gốc ở đây?
Ta vội mở trang Tình-sử cũ,
Ôi, màu vẽ Tuyết, ý thơ Mây!

Tình-sử ai ghi? chuyện xứ nào?
Mộng vàng đôi lứa sẽ ra sao?
Tay nâng trang sách, ta nhìn xuống;
Nàng chợt như tia nắng rụng vào!

Thể-nhập rồi trang sách trắng ngà
Ôi Nàng! sắc giấy hiện màu da.
Đường cong tuyệt bút dần thu nhỏ
Nằm gọn trong muôn nét kỷ hà.

Chẳng chút hồ nghi, ta xé đôi
Trang minh họa ấy để về ngôi.
Vì THƠ đến lúc nguyên hình MỘNG,
Uy lực Không-gian đã hết rồi!

Nét vẽ cuồng dâng tóc bạch kim,
Giòng thơ đập loạn tiếng con tim.
Nàng ôi! TÌNH một phương không đáy,
Ta phải làm ra đáy để tìm!

Quên hết ngôn từ, chữ với câu,
Vẩn phai theo bóng, nét theo màu.
Dư âm Thi-Họa riêng còn chút:
CÔNG CHÚA MƯỜI LĂM NÀNG Ở ĐÂU?

Sàigòn 1967

bảng vàng hoa tím

Hà-Nội xưa đưa NÀNG đi thi,
Có chàng thư-sinh tình rất si.
Cài hoa lên tóc còn buông xõa
Chàng nhủ người-yêu : Chớ sợ gì !

Hoa này, anh đã mất nhiều công
Chọn ở Hàng-Bài, em biết không ?
Đề khó đến đâu hoa cũng thuộc,
Rắc hoa đầy giấy góp là xong....

Nàng vui như Tết, vào sân trường,
Hy-vọng bay theo lòng ngát hương.
Chàng đợi NÀNG trong rừng Bách-Thảo,
Như trong huyền thoại của Đông-Phương.

Đưa nhau ríu rít đón nhau về,
Ngày lại ngày... cho tình càng mê.
Bài Sử-Địa hay bài Vạn-Vật
Cũng đều tươi nét hoa « Pensée » !

Đường lên Hàng-Quạt gió say reo;
Cửa-Bắc giờ đây bảng sắp treo.
Dựa sát vai chàng, hơi thở gấp,
Ôi, NÀNG cảm động biết bao nhiêu !

Người đi xem bảng mới lơ thơ,
Nắng sớm đùa trên cỏ nhởn nhơ.
Chàng dỗ dành : Em đừng nghĩ quẩn !
Yêu nhau, thì có trượt bao giờ !

Kìa rồi: Hương phấn đã truyền tin!
Đôi lứa mừng, quên cả giữ gìn.
Tay khoác tay nhau làm cánh bướm
Song song, lìa sóng cỏ, bay lên.

Chợt nghe thiên hạ bảo thầm nhau:
Người-đẹp-Hàng-Gai lại đỗ đâu!
Chàng ghé bên tai NÀNG, riễu cợt:
Áo hồng như thể áo cô-dâu!

NÀNG xem hoa nở đúng tên NÀNG
Rồi mỉm cười: Thôi, kệ bảng vàng!
Anh hãy cắt bài-thơ-áo-tím
Cho em mặc nhé! Rất thời-trang!

Sàigòn 1967

gần hoa

Trời Cổ-Đô cao vút
Tuổi mười-lăm hai-mươi.
Em là gái Hàng-Cân Hàng-Bút
Thăng-bằng muôn nét thắm tươi.
Anh là gã thư-sinh Rừng-Bách-Thảo
Giữa cỏ cây muông thú gọi tên người.
Tiếng bay xuống tận phố-phường đông-đảo
Chen cánh hoa xoan hoa gạo
Rèm tơ ý nguyệt đầy vơi.
Cân nào không rung chuyển ?
Bút nào không tơi-bời ?
Chim xanh qua lại muôn ngàn chuyến
Bao nhiêu là ANH ƠI, EM ƠI....
Gặp nhau lời vẫn nghẹn lời
Đón đưa buổi học xa vời bước chân.

Hồ-Tây Bách-Thảo nức hương-lân
Hàng-Bút Hồ-Gươm cũng rất gần
Anh có mơ hoa Em mộng gấm
Đôi hồ soi đã tỏ mười phân.

Lệ tương-tư lại bao lần
Cả hai cùng gởi vào thân-phận hồ.

Dịu hiền gương mặt Cố-Đô
Thoắt thôi gợn sóng điên rồ nhớ thương.

Trăng nhà ai tròn khuyết
Thời-cơ gió nhiễu-nhương
Hà-Nội thắt vòng đai tuế-nguyệt
Em nghe sầu rối tơ vương.
Trời Nam-Định Thái-Bình rung sấm sét
Anh lang-thang lòng đứt cỏ uyên-ương.
Sừng-sững, dựng bức thành mây lửa dệt
Xa cách hơn bao giờ hết
Non Nùng cấm-địa một phương.

Vuốt đâu xuyên chiến-lũy ?
Cánh đâu vượt sa-trường ?
Tìm nhau trong khói men cuồng-túy.
Nửa giấc mành Tương loạn sóng Tương.
Quê tình hoang đảo mờ sương
Chiêm-bao càng khổ chiếu giường phong-ba.

Hồ Kiếm Hồ Tây vẫn đậm-đà.
Quanh hồ đâu chẳng ấm hơi ca
Riêng cầu Thê-Húc son thêm lợt
Đê Cổ-Ngư thêm lạnh tiếng gà.
Em giai-nhân dẫu không già
Anh thi-nhân dẫu không nhà càng thơ
Nhưng thương cho mộng cùng mơ
Gấm hoa đến thế ai ngờ nổi trôi.

Bến xưa vừa trở bước
Sông núi đã chia rồi.
Em ở lại sầu gương tủi lược
Bồ-hòn kết đắng hoa môi.

Anh ra đi, cánh phiêu-hồng trốn tuyết
Hay cánh thiên-nga trốn vạc dầu sôi?
Cũng có khác gì đâu; Trăng vẫn khuyết
Đời vẫn gần thêm cửa huyệt
Men chiều khói sớm đơn côi.
Nắng nào không xao-xuyến?
Mưa nào không bồi-hồi?
Tiếng-kêu ném ngược đường kinh-tuyến
Chỉ thấy vòng quanh trở lại thôi.
Biết chăng? Còn khúc «Gọi đôi»
Còn chim Phượng ấy dành ngôi cho Hoàng.

Trái-Đất rồi hôm nào vỡ toang
Giữa muôn tia tím ánh hồng loang
Thịt xương tro bụi không phân biệt
Anh sẽ dìu em mắt mở choàng.
Địa-Cầu quá nửa đi hoang
Còn đây một mảnh sáng choang nụ cười
Mơ hoa mộng gấm bừng tươi
Một hành-tinh-mới, hai người-yêu-xưa.

Sài-đô 1967

Thi bản trong

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI ?

của Vũ-hoàng-Chương

Trang

LỜI TÁC GIẢ 9

Phần thứ nhất : TUỔI HỌC TRÒ 11

1— *ĐẾN KHÚC QUANH RỒI* 13

2— *CŨNG VÌ EM* 17

3— *TÌNH THỨ NHẤT* 25

4— *MÀU SAY* 27

5— *CÒN NHỚ HAY QUÊN* 30

6— *IM LẶNG* 32

7— *DỌC ĐƯỜNG HOA NỞ* 34

8— *TRỜI NƯỚC TỈNH ĐÔNG* 36

9— *ĐI THI* 38

10— *ĐỈNH CHÓT VÓT* 42

11— *NHỚ THIU*. 46

12— *BA CHỮ MÊ HOẶC* 52

13— *GỌI LÒNG KIÊU* 60

14— *QUAY VỀ* 62

15— *GIẤC MỘNG ĐẦU*. 64

16— *BÀN TAY VẦN ĐIỆU*. 70

17— *RẰNG THỰC RẰNG HƯ*. 71

* * *

Phần thứ hai : TỪ ĐẤY VỀ SAU 73
18— *NỬA ĐÊM TRỪ TỊCH* 75
19— *TRÁCH GÌ AI* 78
20— *MỘT BÀI THƠ* 81
21— *MAI TRẮNG* 83
22— *MỘNG GIAO ĐÀI* 84
23— *TÂM SỰ MỘT NGƯỜI* 86
24— *CÔNG CHÚA PARIS* 89
25— *EM CHỈ LÀ MÂY* 93
26— *YSA* 96
27— *MÂY SỐNG TÌNH THƠ* 100
28— *MỘNG CHIM LIỀN CÁNH* 103
29— *DUYÊN MÙA LOẠN* 106
30— *CÀNH MAI TRẮNG MỘNG* 108
31— *MỘT PHIẾN U HOÀI* 111
32— *CÒN ĐÂU VỌNG-CÁC* 113
33— *GIÂY PHÚT NGỠ NGÀNG* 116
34— *CÔNG CHÚA MƯỜI LĂM* 122
35— *BẢNG VÀNG HOA TÍM* 133
36— *GẤM HOA* 136

NHÀ XUẤT BẢN
XUÂN THU
P.O. Box 97
LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720
(213) 430-5115 & 430-3828

Trân trọng giới thiệu một tác phẩm có giá trị do kết quả công phu sưu tập nhiều năm:

CỔ VĂN TRUNG QUỐC

— do *Nguyễn Hiến-Lê* **tuyển dịch và chú thích**

— **GIÁ: $15.00**

Với nội-dung:

- Gồm **101 bài văn thơ** trích trong kho tàng Cổ Văn Trung-Quốc trải qua các thời-đại: Xuân-Thu, Tần, Hán, Tấn, Đường, Tống, Minh.
- Những áng văn kiệt-tác của các văn-nhân nổi tiếng như MẠNH-TỬ, TRANG-TỬ, TƯ-MÃ-THIÊN, HÀN-DŨ, BẠCH-CƯ-DỊ, TÔ-THỨC, VƯƠNG-AN-THẠCH, v. v...
- Nguyên văn đã hay, văn dịch cũng không kém phần **chính-xác, sáng-sủa, lưu-loát,** ý văn lại càng nổi bật qua các lời chú-thích.
- Đầy đủ nguyên-tác bằng Hán-văn có phiên-âm để tiện tra cứu tham-khảo.

CÓ BÁN Ở CÁC HIỆU SÁCH LỚN TOÀN QUỐC

Trong loạt sách về "Nữ Hoàng"

XUÂN THU *đặc biệt giới thiệu :*

Võ Tắc Thiên

- *Một nhan sắc diễm tuyệt.*
- *Một nhựa sống căng tròn,*
- *Một huyền thoại dâm loàn,*
- *Hay một thiên tài chánh trị?*

Vị Nữ Hoàng có một không hai trong lịch sử Trung Quốc và cả nhân loại đã được sử gia uyên thâm **(Nam Cung Bác)** dầy công sưu khảo, **Phương-Thảo** chuyển ngữ.

xuân thu

P.O. Box 97 LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720 (213) 430-3828

4 6 4

NHÀ XUẤT BẢN
XUÂN THU
P.O. Box 97
LOS ALAMITOS, CALIFORNIA 90720
(213) 430-5115 & 430-3828

Sách đã phát hành

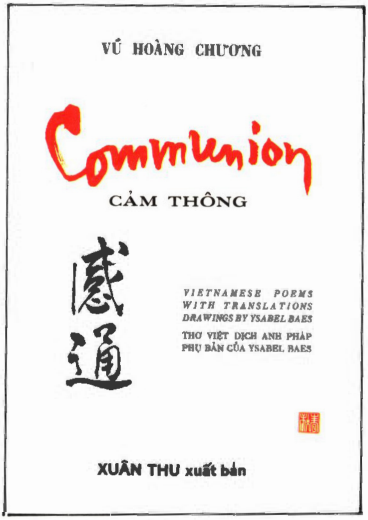

GIÁ: $6.00

GIÁ: $6.50